

Άγαπητοί μας φίλοι,

Χαίρετε πάντοτε

Όποιος δέν διάβασε τό τελευταῖο τεῦχος τῆς Κιβωτοῦ (Μάρτιος 2014), ἔχασε. Ἄν θέλει νά κερδίσει, νά ψάξει στήν ἱστοσελίδα μας νά τό βρεῖ.

Καθώς προχωρεῖ ἡ Μεγάλη Σαρακοστή, ἔχουμε νά ποῦμε δύο πράγματα. Τό πρῶτο εἶναι μιά προσευχή γιά τήν ἀποφυγή τῆς κατάκρισης, πού θά τήν δῆτε στή συνέχεια. Τό δεύτερο εἶναι ἕνα ἄρθρο κάποιου ἀποφοίτου τοῦ Κατηχητικοῦ μας πού εἶναι τώρα φοιτητής τῆς ἰατρικῆς. Τό ἄρθρο αὐτό ἦρθε κάπως καθυστερημένα καί δέν ἦταν δυνατόν νά δημοσιευθῆ στήν Κιβωτό. Τό δημοσιεύουμε, διότι εἶναι ἀξιόλογο καί θά προσφέρει βοήθεια στούς φίλους τῆς Κιβωτοῦ.

Τό δεύτερο εἶναι μιά προσευχή διά τήν ἀπαλλαγὴν ἀπό τήν κατάκριση. Δυστυχῶς ἡ κατάκριση εἶναι ἕνα κακό πολύ διαδεδομένο καί πρέπει νά προσέξουμε. Εἶναι ἀπό τό βιβλίον τοῦ ἀειμνήστου π. Χριστοφόρου Παπουτσοπούλου «Οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν», τεῦχος Δ' σελ. 76.

«Πόσον ἔστερημένος ἀγάπης εἶμαι, Κύριε, ὅταν παρατηρῶν τήν συμπεριφορὰν τῶν ἀδελφῶν μου τούς κατακρίνω καί τούς κατηγορῶ! Καί πόσον ἀπατῶμαι διά τόν ἑαυτόν μου, νομίζων ὅτι ἐγώ εἶμαι ἐν τάξει ἀπέναντί Σοῦ τοῦ καρδιογνώστου Κυρίου μου. ὦ Πανάγαθε Σωτήρ μου. Μή μέ καταδικάσης διά τήν ἀφιλάδελφον καί ἐγωϊστικήν αὐτήν συμπεριφορὰν μου. Δός μου πνεῦμα μετανοίας καί ἐπιστροφῆς. Δός μου κατάνυξιν καί προσοχήν, ὥστε τήν ἰδικήν μου συμπεριφορὰν νά προσέχω καί νά ρυθμίζω σύμφωνα μέ τό θεῖον θέλημά Σου καί τάς ἀγίας ἐντολάς Σου. «Ναί, Κύριε Βασιλεῦ. Δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τά ἐμά ππαίσματα καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου».

Ὅταν δέ ἐμφανισθῶ ἐνώπιόν Σου διά νά μέ κρίνης, ὦ φιλάνθρωπε Κύριε, μή λάβῃς ὑπ' ὄψιν Σου τήν τωρινήν ἀφιλάδελφον συμπεριφορὰν μου, ἀλλά δεῖξε καί πρός ἐμέ τό ἄπειρον ἔλεός Σου, διά νά ὑμνῶ καί εὐλογῶ τήν Μεγαλωσύνην Σου μετά πάντων τῶν ἀγίων εἰς τήν οὐράνιον Βασιλείαν Σου. Ἀμήν.

Μέ ἀγάπη Χριστοῦ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΙΒΩΤΟΣ

Ἀκολουθεῖ τό ἄρθρο μέ τόν τίτλο «Τά ἐπίκαιρα τῆς Ἐκκλησίας».

Τά επίκαιρα τῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν Κυριακὴ 9 Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας ἐόρτασε μίᾳ διπλῇ γιορτῇ, μίᾳ διπλῇ νίκῃ. Ἡ Θεία Λειτουργία μᾶς θύμησε μὲ λαμπρότητα τὴν ἱστορικῆς σημασίας ἐπικράτηση τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὴν Η' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἡ ὁποία ἐπέτρεψε τὴν ἀναστήλωση καὶ ἐπαναφορὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων στὴν Θεία Λατρεία μετὰ ἀπὸ τοὺς δύο αἰῶνες ἀμείλικτης καταδίωξης κατὰ τὴν περίοδο τῆς Εἰκονομαχίας. Χάρη στὶς ἀποφάσεις τῆς συνόδου αὐτῆς καὶ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνες τοῦ Ἰωάννη τοῦ Δαμασκηνοῦ, τοῦ Θεοδώρου τοῦ Στουδίτη, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπλῶν πιστῶν, οἱ εἰκόνες ἐξακολουθοῦν νὰ κατέχουν κεντρικὴ θέση στὴ λατρεία τῆς ἐκκλησίας μας καὶ νὰ ἀποτελοῦν τὴν καταφυγὴ τῶν πιστῶν σὲ κάθε ἔκφανση τῆς ζωῆς τους.

Παράλληλα ὅμως, ἡ Ἐκκλησία μας θυμᾶται καὶ μίᾳ ἄλλῃ λιγότερο γνωστῇ, ἀλλὰ ἐξίσου συγκλονιστικῇ νίκῃ. Ἔλαβε χώρα τὸ 323 μ.Χ. στὰ παγωμένα νερά τῆς λίμνης τῆς Σεβάστειας, κατὰ τὸ λυκόφως τῶν διωγμῶν πού συνεχίζονταν στὸ Ἀνατολικὸ τμήμα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἀπὸ τὸν Λικίνιο. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, 40 χριστιανοὶ στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πολυάριθμες φορές ἀποδείξει τὴ γενναιότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσή τους στὸν αὐτοκράτορα, καλοῦνταν νὰ ἀποδείξουν τὴν πίστη τους στὸν πολὺ μεγαλύτερο ἐπουράνιο παντοκράτορα, καθὼς στέκονταν γυμνοὶ στὴ μέση τῆς παγωμένης λίμνης, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἔβγαιναν μόνο ἐφόσον προσκυνοῦσαν τὰ εἰδῶλα. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἀρκοῦσε τὸ ψυχτερό κρῦο, οἱ δῆμιοι - θέλοντας νὰ παρατείνουν τὸ μαρτύριο - ἄναψαν μεγάλες φωτιές γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη, καλώντας ἀπατηλὰ τοὺς παγωμένους μάρτυρες νὰ ἀνταλλάξουν τὴν αἰώνια παραδείσια γαλήνη μὲ μερικὲς στιγμὲς ζεστασιᾶς.

Καὶ ὅμως, παρότι ἦταν ἐκτεθειμένοι σὲ ἀκραῖες συνθῆκες, τελείως ἀπροστάτευτοι ἀπὸ τὸ δριμύ ψυχὸς καὶ ὑποχρεωμένοι νὰ βλέπουν τὴ θαλπωρὴ τῆς ζεστῆς φλόγας, οἱ Ἅγιοι 40 Μάρτυρες, ὅπως ἔμειναν γνωστοί, εἶχαν ἓνα ἰσχυρότερο φῶς μέσα τους, τὸ ὁποῖο ἀκτινοβολοῦσε καὶ ζέσταινε τίς ψυχές τους πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν ὑλικὴ φωτιά. Ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὸν Ἀναστημένο Κύριο καὶ ἡ προσμονὴ τους γιὰ τὸν Παράδεισο τὸν ὁποῖο θὰ κέρδιζαν ἀπὸ τὴ δοκιμασία αὐτῇ, ὑπερέβαινε κάθε σωματικὴ κακουχία καὶ τοὺς βοήθησε νὰ ὑπομείνουν ἀγόγγυστα τὸ φρικτὸ μαρτύριο. Παράλληλα, ὁ ἓνας στήριζε ἀποφασιστικὰ τὸν ἄλλο μέσα ἀπὸ τὴν θερμὴ του προσευχὴ καὶ τὰ λόγια ἀγάπης καὶ συμπάραστασης πού ἀντάλασσαν, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ πίστη τους νὰ ἀποδειχτεῖ πολὺ σκληρότερη ἀπὸ τὸν παγωμένο ἄνεμο ὁ ὁποῖος μαστίγωνε τὰ γυμνά κορμιά τους. Ὅχι ὅμως ὅλων... Ἐνας ἀπὸ τοὺς 40 δυστυχῶς λύγισε καὶ ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα, θυσιάζοντας τελικὰ τὸ βαρῦτιμο μαρτυρικὸ στεφάνι τῆς ἀγιότητος, γιὰ μερικὲς στιγμὲς ζεστασιᾶς, οἱ ὁποῖες ὅμως θὰ ἀποδεικνύονταν μοιραῖες γιὰ ἐκεῖνον, καθὼς τὸ σῶμα του δὲν ἄντεξε τὴν ἀπότομη μεταβολὴ τῆς θερμοκρασίας καὶ πέθανε, ἔχοντας χάσει ὅμως γιὰ μίᾳ στιγμὴ ἀδυναμίας αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο τόσο καρτερικὰ ἀγωνίστηκε τὴν σκληρὴ ἐκείνη νύχτα.

Παρόλα αυτά, ο Κύριος εκείνο το βράδυ δέχθηκε δίπλα του 40 νέους Αγίους. Καί αυτό διότι ένας από τους δήμιους συγκλονισμένος από τον ήρωικό αγώνα των χριστιανών στρατιωτών και βλέποντας τα έπαθλα του μαρτυρίου τα οποία κρέμονταν σταδιακά πάνω από τα κεφάλια τους, αφού διακήρυξε δυνατά την πίστη του στον Χριστό ὄρμησε στη λίμνη και πήρε τη θέση του λιποψυχήσαντος αγωνιστή γινόμενος και αυτός πλέον φορέας τῆς Χάριτος ἢ ὅποια θά τον ἀκολουθεῖ πλέον αἰώνια στήν μετά θάνατον ζωή.

Πολλά μπορούμε νά ἀποκομίσουμε ἀπό τήν ἡρωική θυσία τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, ὅπως ἔμειναν πλέον γνωστοί οἱ 40 στρατιῶτες. Καί σήμερα στήν καθημερινότητά μας πολλές φορές χρειάζεται νά δοκιμαστεῖ ἡ πίστη μας ἀπέναντι στήν παγωμένη αὔρα πού φέρνει ἕνα εἰρωνικό μειδίαμα ὅταν ἕνας χριστιανός κάνει τό σταυρό του, ἢ τόν χλευασμό στό σχολεῖο καί τόν χῶρο ἐργασίας κάθε φορά πού ὁμολογεῖ τήν πίστη του στον Κύριο. Τά σύγχρονα, ἀλλά καί τά ἀνασυρόμενα ἀπό τό παρελθόν εἰδῶλα, εἶναι πάντα θελκτικά στοχεύοντας στά κατώτερα ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου καί ἐπιζητώντας νά τόν ἐξωθήσουν νά ἀπαρνηθεῖ τόν αγώνα του γιά εὐτελεῖς ὑλικές ἀπολαύσεις οἱ ὁποῖες, ὅπως οἱ φλόγες στον ἀλλαξοπιστήσαντα στρατιώτη, ναρκοθετοῦν τήν ὑπαρξή του καί εἶναι ἱκανές νά τόν παρασύρουν καταρχήν στον πνευματικό καί συχνά καί στον σωματικό θάνατο.

Ὡστόσο ἀπέναντι στους σύγχρονους δήμιους, ὁ Χριστιανός δέν εἶναι μόνος. Σταθερό στήριγμα ὅπως καί στή Σεβάστεια, παραμένει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά ἀποτελέσει μία ἀστείρευτη πιστή ζωτικότητα, ἐφόσον τοῦ ἀπευθυνθοῦμε μέσω τῆς προσευχῆς. Πολύτιμο βοήθημα στον αγώνα αὐτό εἶναι καί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τοῦ ὁποῖου τῆ μελέτη πρέπει νά ἐπιζητᾶ ὁ Χριστιανός γιά νά στεγανοποιεῖ τήν ἐπαφή του μέ τόν ἐπουράνιο Πατέρα. Παράλληλα, στον χῶρο τῆς Ἐκκλησίας καί στά κατηχητικά ὁ Χριστιανός μπορεῖ νά βρεῖ ἄξιους συμπαραστάτες οἱ ὁποῖοι, ὅπως οἱ 40 μάρτυρες, στήριζαν ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Μέ ἀνάλογο τρόπο μποροῦν νά ἀπαλύνουν τόν πόνο τοῦ -συχνά μοναχικοῦ- δρόμου πού πρέπει νά περάσει στήν πορεία του πρὸς τή θέωση...